

lens beskaffenhed. Det er således ikke nødvendigt, at køber på dette tidspunkt angiver, hvilke krav han vil fremsætte i anledning af manglen. Visse af køberens beføjelser kan imidlertid kun gøres gældende, hvis køberen giver meddelelse om, at beføjelsen vil blive gjort gældende. Således skal et krav om afhjælpning efter artikel 46, stk. 3, fremsættes enten i forbindelse med reklamationen efter artikel 39 eller inden rimelig tid derefter. Hvis køberen vil hæve købet på grund af mangler ved varen, skal han efter artikel 49 gøre dette inden rimelig tid efter, at han blev bekendt med eller burde være blevet bekendt med misligholdelsen, eller efter udløbet af den eventuelle yderligere frist, som køber har fastsat f.eks. for at sælgeren kan afhjælpe manglen. Det er klart, at sådan meddelelse kan gives i forbindelse med reklamationen efter artikel 39. Den tidsfrist (rimelig tid), som er nævnt i bestemmelserne om ophævelse, må imidlertid anses for at være længere end den tidsfrist, der gælder for neutral reklamation, uanset at der her også anvendes udtrykket rimelig tid. En meddelelse om ophævelse vil således også kunne gives efter udgangen af reklamationstiden.

Reklamation skal ske inden *rimelig tid* efter det tidspunkt, hvor køberen har opdaget eller burde have opdaget manglen. Efter købelovens § 52 skal reklamation ske straks i handelskøb og ellers uden ugrundet ophold. Hvad der nærmere skal forstås ved »rimelig tid« må afhænge af omstændighederne ved handlen. Fristen vil således i visse tilfælde kunne være meget kort. Også handelskutymen kan her få betydning. Drejer det sig om en mangel, der er af en sådan karakter, at den burde være opdaget ved en sådan undersøgelse af varen, som køber skal foretage, når han har modtaget varen, skal reklamationstiden regnes fra det tidspunkt, hvor undersøgelsen burde være sket. Hvis manglen derimod er af en sådan karakter, at den ikke burde være opdaget ved undersøgelsen, men derimod f.eks. først når køberen begynder at anvende varen, regnes reklamationstiden fra det tidspunkt, hvor varen begyndte at blive anvendt på en sådan måde, at manglen burde være bemærket, og tidsfristen regnes således ikke nødvendigvis fra undersøgelsestidspunktet. Hvis varen er blevet leveret før det aftalte leveringstidspunkt, skal reklamationstiden alligevel regnes fra det tidspunkt, hvor køberen burde have opdaget manglen ved en undersøgelse af varen eller af anden grund. Reklamationstiden kan således være udløbet før det aftalte leveringstidspunkt.

Efter *stk. 2* mister køber under alle omstændigheder retten til at påberåbe sig manglen, hvis han *ikke har reklameret inden 2 år* fra det tidspunkt, hvor varen rent faktisk blev overgivet til ham.

Selv om bestemmelsen forekommer at være forholdsvis kategorisk, har den flere *undtagelser*. For *det første* findes der i slutningen af *stk. 2* en henvisning til, at muligheden for at påberåbe sig manglen kan stå åben også efter udløbet af 2-årsfristen, hvis sælgeren har givet en *garanti*, som strækker sig ud over denne tid. I hvilket omfang et sådant resultat følger af garantien, må bero på en fortolkning af denne. For *det andet* gælder det i medfør af artikel 40, at sælgeren heller ikke kan påberåbe sig 2-årsfristen, hvis manglen skyldes forhold, som han kendte eller ikke kunne have været uvidende om, og som han ikke har oplyst over for køberen. Derimod anføres det i artikel 44 om køberens ret til – trods manglende reklamation – at kræve forholdsmæssigt afslag i købesummen eller erstatning for andre tab end tabt fortjeneste, at denne ret kun tilsidesætter artikel 39, stk. 1. Hvis der således ikke sker reklamation inden for 2-årsfristen, kan køberen heller ikke fremsætte de krav, som anføres i artikel 44.

Efter købelovens § 54 er forældelsesfristen 1 år fra genstandens overgivelse.

Til artikel 40

Det fremgår af denne bestemmelse, at sælgeren ikke kan påberåbe sig, at køberen har forsømt sin pligt til at undersøge varen eller reklamere over en mangel, hvis manglen skyldes forhold, som han kendte eller ikke kunne have været uvidende om, og som han ikke har gjort køberen bekendt med.

Til artikel 41

Efter *artikel 41* har sælgeren pligt til at levere en vare, der ikke er behæftet med en retsmangel. Der foreligger en retsmangel, hvis køberen ikke får ejendomsretten til varen, fordi den tilhører en anden, og i de tilfælde, hvor varen er belastet med en brugsret eller anden ret for tredjemand. Hvis problemet opstår i forhold til en immaterialrettighed, skal sælgerens forpligtelser imidlertid bedømmes efter artikel 42.

Det fremgår af artikel 4, at konventionen ikke regulerer spørgsmålet om, hvordan en tvist mellem køber, og den, som fremsætter et konkurrerende krav på varen, skal afgøres. Ved konventionen tages der alene stilling til spørgsmålet om, hvilke beføjelser køber kan gøre gældende mod sælgeren, når der foreligger en sådan *retsmangel*, som er omfattet af artikel 41.

Varen skal efter bestemmelsen være fri for enhver behæftelse, medmindre køberen har samtykket i at modtage den med en sådan. Sælgeren undgår således ikke ansvar for en retsmangel, alene fordi køberen kendte den pågældende ret. I denne henseende be-